

Who is stalking who?

- stalking as a phenomenon. Actress as the stalker
or the audience as the stalker.

by

Hanna Normann

Institutions Name: *Stockholms konstnärliga högskola*

Level of Degree and scores: *Masterexamen i skådespelarkonst*

Programme / Course: *Examensarbete, 15hp*

Term and year: *VT 2023*

Supervisor: *Ulrika Malmgren*

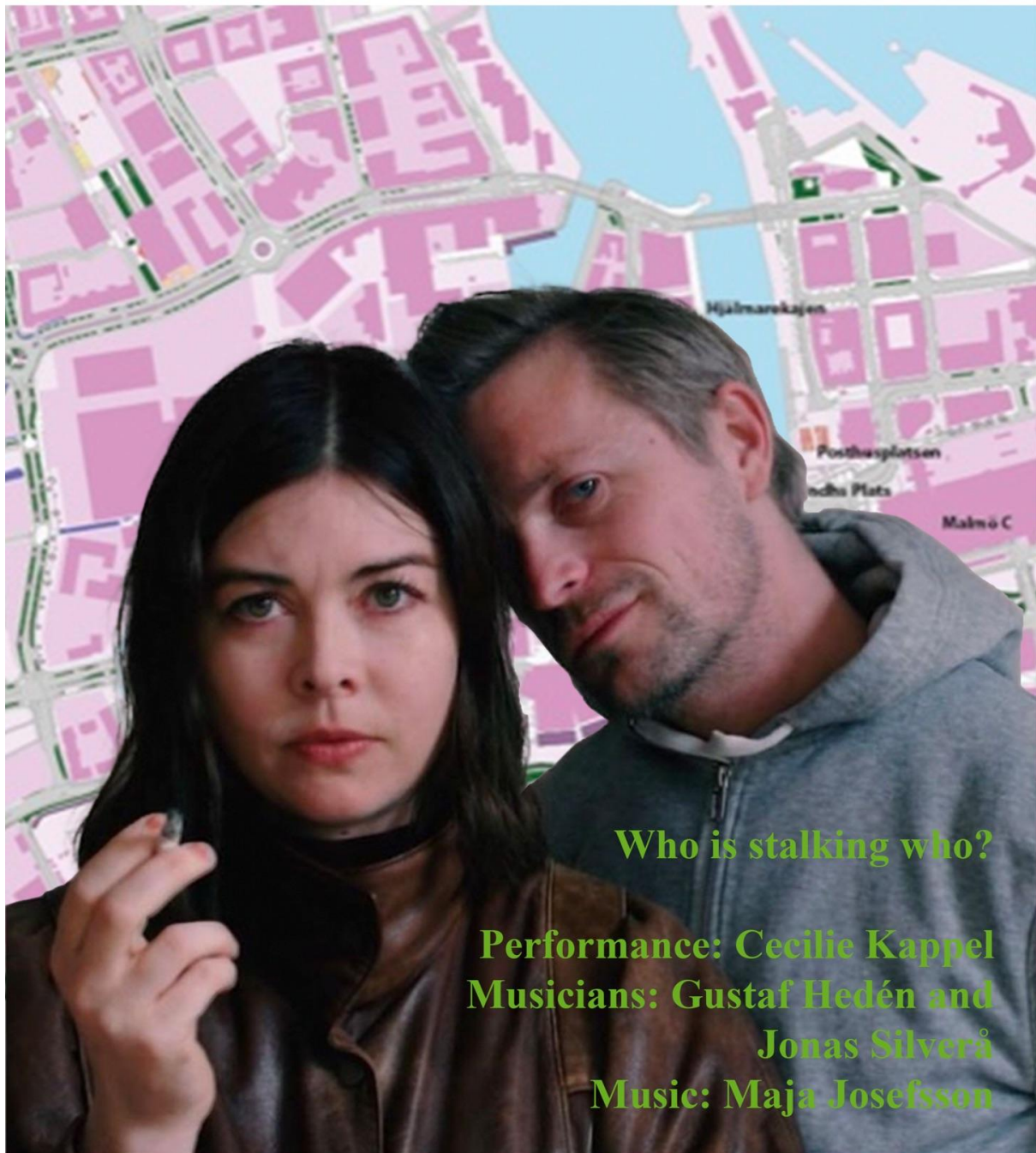
Examiner: *Ulrika Malmgren*

STOCKHOLM UNIVERSITY OF THE ARTS | STOCKHÖLMS
KONSTNÄRLIGA HÖGSKOLA

STOC
KHOL DR HÖGE
MS AMAT KOLA
ISKA

**ILUF/Never forget that we met
@ i n t e r n e t
Film by Hanna Normann and Björn Wahlström**

STOCKHOLM | STOCKHOLMS
UNIVERSITY | KONSTNÄRLIGA
OF THE ARTS | HÖGSKOLA

25/4 1 pm and 7 pm in 2-an T-huset

Innehållsförteckning

Inledning.....	4
Abstract.....	5
Vad är ett nu?.....	6
Bakgrund.....	9
Hur föddes idén till mitt projekt?.....	9
Mitt kök, min scen, mitt rum utan publik.....	10
Projektet.....	12
Processen.....	13
Teorier, metoder, inspirationer och strategier.....	13
Dokumentära strategier.....	13
Utmaningar med dokumentationen.....	14
Andras verk som inspirationskälla.....	14
Besatthet.....	16
Folie à deux	17
Digital närvaro, olika sätt och metoder att vara närvarande på, med och utan publik.....	18
Estetisk hållning.....	18
Konceptet närvaro.....	18
Intellektuell.....	19
Intuition.....	19
HEUREKA.....	20
Tankar.....	20
Slutsats och genomförandet av expositionen.....	22
Litteratur-och källförteckning.....	24

Inledning

ILUF/Never forget that we met @internet

Jag hittar en lapp i tvättmaskinen
Mitt namn står där
På lappen
Och hans
Det betyder att han vet vad jag heter
Han vill ha något av mig
Han som bor under mitt golv
Grannen
Han har stalkat mig i snart ett år
Han vet när jag ska tvätta, han vet när jag ska röka, han vet när jag ska gå ut, han brukar öppna dörren och säga hej. Plötsligt står han där som en skugga som tyst försvinner när jag vänder mig om
Han har en doft som påminner om en blandning av Axe och sporthall
Han kommer ut när jag röker på natten och tändar själv en cigarett. Han söker mig.
När jag sitter på Metro och dricker en öl med min vän dyker han upp och undrar om han får sitta med oss. Han pratar inte svenska. Kanadensiska. Han är från Vancouver, berättar han. Jobbar på Massive, det där dataföretaget där alla ser ut som ninjor som springer runt med svarta huvtröjor.
Jag möter honom vid bananerna på Ica, han säger hej och jag nickar och går mot tomaterna.
Jag kastar alltid cigarettens när jag ser honom komma.

Samma dag jag hittar lappen spelar han min favoritlåt från Nick Caves album Murder Ballads
Det pulserar i mitt golv, hans tak
Han spelar min favorit låt om kärlek, om mord
Betyder det att han ska döda mig, gräva ner mitt lik på vår gård bredvid körsbärsträdet som blommar fastän det är november
Trädet är helt förvirrat, precis som jag

En dag märker jag att han inte är där
När jag går ut, när jag ska röka, när jag ska sova
Jag lägger mitt öra mot golvet
Han är inte där. Jag tittar upp mot hans fönster. Han är inte där
Han är borta
Jag har hans namn
Jag kollar upp honom på Instagram
På hans stories sitter en tjej i Kanada med ett glas öl

Hon dyker upp nästa dag också och nästa.
Jag förstår att de är kära. Att dom är ihop
Jag blir besatt
Jag börjar tjuvtitta på hans profilbild varje dag, jag börjar kolla på hennes, gör två
profiler så att jag kan blockera den ena och inte avslöja att jag är där varje dag. Är
det en ring runt betyder det att det är en story, jag måste öppna rutan; de ligger
under vita lakan och ser lyckliga ut. Han skriver I LUF
Google säger att det betyder JAG ÄLSKAR DIG FÖREVIKT
Det skär som ett rakblad
Jag skriver till honom men får inga svar, men jag ser att han har sett
Två gröna bockar
Jag står inte ut med tystnaden
Jag vet vart dom bor, vilken färg de har på tapeten i deras sovrum, vart dom firar
hennes födelsedag, vart de åker på semester. Snart har det gått ett år
Körbärsbladen ligger som torkade rosa cornflakes på marken, trädet är döende,
precis som jag
Jag är som en spion i deras liv.
Jag skriver igen, men mitt meddelande kommer inte fram.
En vit bock.
Det betyder att meddelandet inte kan komma fram.
Han har blockat mig

Abstract

Hanna Normann and her artistic team will present the concept of stalking, examining who is stalking who. Stalking as a phenomenon, I ask myself as an actress: Audience as a stalker or actress as a stalker? Who is stalking who? - Who is dependent on whom? What do "the gaze of the audience" and "the gaze of the actress" look like when I start working with their conventions? As an actor/actress, how do I get the feeling of being equal to the audience? I ask myself, "How come I feel a sense of relief from not creating directly in front of an audience in the same time and space?" What is it? Why do I feel a greater desire to create in front of the camera and capture what is called the present and what is called presence on film instead of on a stage in direct connection with an audience? What does the audience expect from the actor if I challenge the audience, the traditional theater space, and the traditional meeting that occurs on stage between the actor and the spectator? How do I create the "now" in a different discipline? How long does one "now" last? How do I catch one "now"?

Vad är ett nu?

Marc Wittmann PH.D skriver om nuet på ett sätt som slår an i mig, på ett konkret sätt förklarar han vad ett nu är;

"Psychologically speaking **the now** is an extended period of time. Otherwise the perception of change and movement at the present moment would not be possible. An upper temporal limit must apply to our sense of being present. I can only describe as present what is now present to me as an internal or external experience. Anything that has just been experienced and thought and has not yet been forgotten is still present. What happened an hour ago is not anymore present as experience but as memory.

If we talk about an experienced or lived moment, then we mean the moment of just a few seconds that structures our perception, our feeling of being now and here. This perceptual present-time moment is embedded in the mental presence of my self, as a narrating, commentating self. It is the consciousness of myself as a perceiving self—now. Perhaps the present moment, which we should not think of as static, is something like the standing wave on the Eisbach (ice stream) in the city of Munich, where the wave is constantly renewed by the flow of water (the flow of time) yet varies little across time as an extended stable now"

<https://www.psychologytoday.com/us/blog/sense-time/201905/how-long-is-now>
(Hämtad 23-02-11)

[Marc Wittmann Ph.D.](#)
[Sense of Time](#)

Ett nu handlar enligt Marc Wittmann Ph.D. om en period av tid och en pågående handling, rörelse. Det som slår an i mig är hur han lyckas skapa en visuell bild om hur ett nu ser ut; en pågående rörelse, en vattenvåg.

Jag tänker att film som medium kan ju i så fall fånga nuet, även om det inte är ett reellt nu i nutid som det är på scenen. Nuet som man har repeterat in måste reproduceras på scenen, och man kan inte spara på ögonblicket.

Det känns behagligare för mig som skådespelare att använda filmmediet, då vi får möjligheten att jobba ifred utan åskådarens blick och undgå prestationen som uppstår när man skapar i nuet framför en publik. Det är öppenhet och därav en tillgång.

Det är också en trygghet att kunna fånga en prestation som fungerar, vilket jag inte kan om jag utför prestationen i ett reellt nu på scenen.

Att jag själv kan beskåda det slutliga verket utifrån tillsammans med publiken gör filmmediet dessutom mer intressant.

En annan viktig fråga för mig som skådespelare är begreppen närvaro och "live". Med vad är "live"? Och hur fångar jag närvaro, vad är närvaro?

Jag läser en artikel där det diskuteras om "liveness", då i förhållande till det medierade och hur nya medieformer har gjort att betydelsen av ordet "live" ändrats.

I artikeln diskuteras vad "live" är.

Vad betyder det för en föreställning, en inspelning, ett event att vara "live"?

Teoretikern Philip Auslander, menar på att liveness uppstod när det fick en motsats, medan teoretikern Peggy Phelan menar på att ett "nu" sker synligt på scenen och försvinner in i ett minne. Jag tolkar att Phelan menar att man inte kan fånga ett "nu" medan Auslander menar att "liveness" skapas i relation till olika medier.

Auslander;

"Liveness is not an ontologically defined condition but a historically variable effect of mediatization. It was the development of recording technologies that made it both possible and necessary to perceive existing representation as "live." Prior to the advent of these technologies (e.g., sound recording and motion pictures), there was no need for a category of "live" performance, for that category has meaning only in relation to an opposing possibility." ("Digital Liveness," p 3)

Peggy Phelan:

"Without a copy, live performance plunges into visibility—in a maniacally charged present—and disappears into memory, into the realm of invisibility and the unconscious where it eludes regulation and control." (Unmarked: The Politics of Performance, p 148)

<https://scalar.usc.edu/works/met-project/digital-liveness-1> (Hämtad 2023-02-11)

Korman, Sylvia.

Precis som jag frågar sig skådespelaren Doughtie Spencer i artikeln "Capturing Liveness: Using projections to illustrate the modern human experience" att om hon som är från millenniegenerationen har upplevt en digital såväl som fysisk existens, varför kan inte liveness omfatta båda världarna?

Även om teoretiker som Philip Auslander och Peggy Phelan har försökt definiera liveness som att det motsätter sig detta "medialiserade" tillstånd.

<https://escholarship.org/uc/item/Opj010zn>

(Hämtad 2023-02-11) Spencer, Doughtie

Varför är det viktigt för mig som skådespelare att prata om "live", "nuet" och "närvaro"?

Jag tror att kombinationen av att skapa ett "nu" och en "närvaro" skapar en angelägenhet och därav en nerv som genomsyrar verket, och det är intressant för mig att ta reda på hur man kan fånga detta genom olika medier.

Fischer-Lichte säger att närvaro är exklusivt för människor och utesluter föremål och elektroniska medier. De senare kan skapa intrycket av närvaro, vilket betyder att de får närvaro att synas, men de för inte fram kropparna med sin materiella kroppslighet (Fischer-Lichte 100).

Jag frågar mig; hur kan då känslan av närvaro infinna sig i en TV-ruta? Måste det vara en reell närvaro för att det ska godkännas som en "sann" närvaro? Varför är det viktigt att det är en "äkta" närvaro om de materiella tingen lyckas skapa känslan av närvaro? Är det människans behov av att det inte ska fuskas, att det då inte är sant? Men vad är sant och vad är falskt? Är det mer sant för att jag enligt teaterns konventioner står här och nu på en scen och framför en text framför en publik än om jag gör det på förhand i en tagning och sedan visar upp det? Jag som skådespelare undrar också om jag inte kan förlänga nuet?

Fischer-Lichte har talat om Feedback Loop; mellan föreställningen och publiken. Jag som skådespelare ger något, du som publik reagerar, det skapar en feedback loop. Hur ser det ut om jag som skådespelare jobbar med att förlänga denna loop? Genom att till exempel återuppta föreställningen en vecka senare?

Jag frågar mig; om jag till exempel ska gestalta sociala relationer; där man ringer, chattar; om jag gestaltar den formen av relationer, skulle det vara att gestalta ett "nu" då?

Vad händer om jag istället gör en film och visar den på scenen samtidigt som jag stalkar publikens närvaro i form av en granskning av dom som sker live på plats, som en del av verket. Med syftet att uppnå ett mer jämlikt möte mellan mig som skådespelare och publiken. Om jag leker med frånvaron av en fysisk skådespelares närvaro och synliggör det med att någon annan spelar skådespelaren Hanna Normann? Då kopplar jag även det till min tidigare medverkan i verket ICON som handlade om Nico, vars tema var "narcissistisk apokalyps" om hur utbytbar man är som artist.

Likt Factory-ikonen Nico, artistnamn för *Christa Päffgen*, 1938–88, tysk sångerska, låtskrivare, kompositör, fotomodell och skådespelerska som sa;

"It's part of pop-art, I guess, that everybody can impersonate somebody else ... that you don't always be you. If tomorrow I find somebody who is pretty much like me and I put her here to sing, she can be Nico while I go to do something else." (Nico)

<https://www.bombinabombast.com/icon> (Hämtad 2023-02-06) ICON, Bombinabombast.

Jag inspireras av Nico och hennes musik och lyrik. Jag använder henne som en sköld. Nicos persona passade som hand i handsken med tiden hon levde i, men som också har resonans idag, med hur vi själva bygger personligheter för en offentlighet som aldrig tröttnar på att se oss posera.

Nico byggde en karriär på sitt utseende och mystiska, glamourösa attityd: hon var sin tids influencer. Att likt Nico försöka ta död på sin egen persona och göra konst av förfallet är kontroversiellt än idag. Hon försökte ta död på sin egen avbild.

På hösten 2022 tar jag kontakt med konstnären Cecilie Kappel om ett samarbete kring konceptet stalking.

Att enbart göra en film känns inte komplett för min exposition, jag undrar hur jag som skådespelare och Cecilie som kommer från konst och performance håller kan göra ett sceniskt framträdande om stalking.

Jag anställer henne så att hon kan stalka mig och successivt ta över min identitet och spela mig; kapa mina sociala medier, mina zoom-möten och slutligen välkomna publiken på min exposition, ta deras namn och presentera filmen som ska visas. Medan jag tittar på.

Bakgrund

Jag som skådespelare vill undersöka fenomenet stalking och besattheten som uppstår mellan människor och när det sker ett maktskifte och hur det ser ut och påverkar den dramatiska bågen.

stalking [sto:'kiŋ] (engelska, av *stalk* 'smyga sig på'), *stalkning*, i allmänt språkbruk benämning på [olaga förföljelse](https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/stalking).

<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/stalking>. (Hämtad 2023-02-10)
Nationalencyklopedin.

För mig innebär konceptet stalking i denna undersökningen att vara eller att bli betraktad och jag vill undersöka den klaustrofobiska känslan av att vara betraktad och i denna undersökning så laborerar jag med begäret av att betrakta eller att bli betraktad i form av känslan att vara i någons synfält och besattheten av att betrakta någon annan.

Jag vill göra en film om stalking, jag vill ge mitt skrivna material till en regissör och en filmare som sedan skapar ett bildmanus och jag låter mig underkasta mig hans idéer och förslag.

Vad händer med mitt skådespel och kreativitet om jag inte visar mitt skådespeleri på ett traditionellt sätt.

Vilka nya dörrar öppnas?

Vad händer med mig som skådespelare som förlorar rösten och som får en förklamation på stämbandets under nästan två år? Jo, jag skapar en stumfilm med VoiceOver. Anpassar mig efter mina förutsättningar. Jag uppskattar filmens sätt att skapa på, rakt på och inte repetera, fånga nuet.

Hur föddes idén till mitt projekt?

Jag som skådespelare vill undersöka fenomenet stalking och besatthet. I en fristående skrivarkurs på masterprogrammet 2021 föddes min text om stalking "ILUF" ur samlingsverket "Never forget that we met@internet.

I en fristående skrivarkurs på masterprogrammet höstterminen 2021 föddes min text om stalking. Uppgiften var att skriva en lista som skulle uträttas under dagen och där någonting i listan gick mot en, samt ett maktskifte. I min lista att tvätta fantiserade jag om att jag hittade en lapp i tvättmaskinen, och att det var grannen under mig som skrivit mitt namn och hans namn. Sedan började jag skriva utifrån egna upplevelser av mina egna erfarenheter med påträngande grannar och ett körsbärsträd på gården som blommar året runt.

Mitt kök, min scen, mitt rum utan publik

När vi skapade karaktärerna i streaming föreställningen ICON med Bombina Bombast i Malmö 2020, jobbade vi fram våra karaktärer mestadels bakom ett köksbord. I vår ensamhet och utan publik. En kamera att spela mot var ens betraktare och motspelare samt ens dokumentation.

ICON är en nyskriven pjäs om Nico: supermodell, sångerska i Velvet Underground, låtskrivare och Factory-ikon, känd för den skönhet hon gjorde sitt bästa för att förstöra. Regissören och ensemble har tillsammans arbetat fram en föreställning helt anpassad för streaming men med teatern som bultande hjärta. Texten är en dekonstruktion av dokumentärt material kring Nico och rekonstruktioner av intervjuer med människor som levt i hennes närhet samt rena lögner om hennes liv. ICON är inte en biografi utan använder Nico som spegel för att utforska känslor kring identitet, kvinnligt konstnärskap, självutplåning och moderskap. Frågor kring identitetsskapande och performativitet är bärande för berättelsen: Vad är det att ha makten över sitt eget varumärke? Kan en persona skapa frihet från jagets sårbarhet? Eller skapar offentlighetens behov av att fixera jaget orimliga förväntningar på vad det är att vara människa, vad det är att vara kvinna?

Idé: Hanna Normann. Manus och regi: Emma Bexell. På scen: Ronja Svedmark, Hanna Normann & Anna Asp. Sångarrangemang: Anna Asp. Videodesign: Emma Bexell och Stefan Stanisic”

<https://www.bombinabombast.com/icon> (Hämtad 2023-02-06) ICON, Bombinabombast.

Eftersom det var covid-19 utgick vi från våra egna hem.

Jag tog hjälp av en spegel, en peruk, ett låtsasspråk, en sång. Temat var bland annat narcissistisk apokalyps, vilket tycks genomsyra allt i dagens samhälle. Vi kopplade ihop The Factory som dåtidens Instagram med Andy Warhol i spetsen.

“**Andy Warhol** var en amerikansk konstnär som föddes 1928 och dog 1987. Han var en av de mest kända konstnärerna inom popkonsten. I sina konstverk utgick han från annonser, seriefigurer och kända personer och upprepade ofta samma bild flera gånger. Han gjorde till exempel tavlor med soppburkar och en serie bilder av skådespelerskan Marilyn Monroe. Hans omfattande produktion av porträtt och bilder av allehanda föremål framställdes i ”The Factory” (’Fabriken’), som hans ateljé kallades för att understryka produktionens nästan opersonligt industriella form. De många porträtten är återgivningar av den bild massmedierna ger av kända personer. Hela hans konstnärskap är nära knutet till massmedierna och den roll de spelar för människors upplevelse av verkligheten.

Andy Warhol blev själv en massmedial megastjärna, inte minst genom sina många kryptiska uttalanden i intervjuer och sin spektakulära livsföring. Han skapade också en alternativ kändisvärld genom sina filmer och den egna tidskriften Interview. Filmer som utan att vara berättande fokuserar på filmen som medium. Som förgrundsgestalt inom undergroundfilmen gjorde han även experimentella och provocerande spelfilmer, ofta med erotik och död som återkommande teman. Warhol lanserade 1965–67 rockbandet Velvet Underground. Hela Warhols konstnärskap är ett betydande vittnesmål om hans samtid”.

<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/andy-warhol>.(Hämtad 2020-02-10)Nationalencyklopedin

Detta kopplar jag senare till min nuvarande forskning om stalking.

När jag gör min master önskar jag fortsätta på detta tema med frågan; stalking som ett fenomen men även skådespelaren med och utan publik, vem är beroende av vem?

Hur skapar jag en jämlik relation mellan skådespelaren och publiken, är det möjligt? När jag fortsätter min forskning kring den solida skådespelaren utan publik och sitt crew så strandar det i att jag önskar göra en poetisk kortfilm om stalking. Inspirerade av Warhol-estetik.

Att stalka sig själv, att bli stalkad av sin stalker och sakna sin stalker för att sedan stalka stalkern på internet.

Projektet

När vi filmar ILUF/Never forget that we met @internet, vårterminen år 2022 skapar vi på liknande sätt dramatiska situationer i mitt kök.

Fast denna gången har jag en regissör och en till medverkande närvarande på plats. Processen blir lekfull och kreativ då själva skapandet är i fokus och inte på resultatet och åskådaren.

Detta är en av anledningarna till att jag vill utmana det traditionella teaterrummet och dess publik. Jag önskar skapa en känsla av närvaro utan att den fysiska närvaron ska krävas, och fånga närvaron på film.

Jag kopplar till David Mamet och hans bok; sant eller falskt där han skriver om repetitionen processen:

"Repetition processen är, som den praktiseras i det här landet, en uppvisning i slöseri, och i förlängningen, av teaterns sanna klasstillhörighet. För är det slöseri, så är det inte arbete, och om det är arbete så är vi inte arbetare, och kanske är det vad "konst" betyder." (Mamet, Sant och falskt:67).

Jag håller med om att det kan vara slöseri med repetition, att man "repar" sönder scenen, på så sätt att man sliter ut sina impulser i form av det skapas kontrollbehov av skapandet.

Men jag håller inte med om att repetitioner enbart är slöseri eller inte är arbete. Det är en balans.

Skillnaden på att skådespela framför kameran i detta projektet, är att vi inte har någon repetition process; vi skapar direkt i tagning. Jag som skådespelare använder mig av den fysiska handlingen och mål (vad jag vill påstå med den fysiska handlingen som i sin följd triggas känslan).

Mamet förklarar här på ett tydligt sätt vad vad en handling är; "Vad är en handling? En handling är ett försök att uppnå ett mål. En handling är att försöka uppnå någonting. "Uppenbarligen måste då det valda målet vara uppnåbart". (Mamet, Sant och falskt:67).

Han kopplar sedan känslan som skapas av att ha ett mål, vilket jag som skådespelare kan relatera till och metoden blir brukbar för att uppnå en angelägenhet vilken i sin tur gör det levande.

"Vi vet alla hur det känns att verkligen ha ett mål. Vi vet vad vi vill och därför vet vi också om vi kommer närmare det eller inte, och vi ändrar våra planer utifrån den kunskapen. Detta är vad som gör människor med ett mål *levande*: de måste fjärma sig själva och föra över själva uppmärksamheten på den personen de vill ha något från"

(Mamet, Sant och falskt:68).

Jag håller med Mamet, att så fort mitt fokus ligger på ett tydligt mål kommer jag bort från självmedvetenhet och prestation. Fokus blir på något annat utanför mig själv.

Processen

Regissören Björn Wahlström gjorde ett filmmanus utifrån min text ILUF/Never forget that we met @internet.

Det blev ett spontant och kreativt flöde där vi associerade och bejakade varandra. Men i slutändan styrde ändå regissören.

Nya tankar föddes ur det okontrollerade; en varg på tröjan som stalkern bar möter min röda klänning och plötsligt kom tankarna på Rödluvan och vargen och deras jakt.

Regissören ville testa att stalkern dök upp i hennes lägenhet i olika vardagliga situationer och på så sätt undersöka vad bilden berättar. Ett till lager skapades. Och fler frågor väcktes;

Är de ett par sedan 10 år? Det skulle kunna vara den ultimata stalkern; att vara i ett ofrivilligt äktenskap där kärleken dött ut och blivit rutin, ett företag där man förföljer varandra i vardagen.

Eller är allt i hennes huvud, att han finns där? Vem jagar vem? Vem är beroende av vem?

Symbiosen, folie à deux?

Att bryta sig in i den andras huvud, att bryta sig in i den andres liv, att bryta sig in i den andres digitala tillvaro.

Skulle denna process bli till om vi hade en publik på plats?

Teorier, metoder, inspirationer och strategier

Dokumentära strategier

Min dokumentation består av anteckningar, videofilmer, Instagram stories, "stalking av mig själv och andra" som jag lägger upp på Instagram. Besök på konsthallar, fotografier, bilder, mina egna och andras målningar och samtal med olika scenkonstnärer.

Jag medverkade i ett seminarium mellan tvär-scenkonstnärer på Inkonst i Malmö, LAB 13-15/5 2022, en strategi för att lära känna och inspireras av andra scenkonst utövare i det lokala fältet som är i Malmö och Köpenhamn.

Där kunde jag pröva mina tankar kring mitt projekt, jag prövade performativ gestaltning på scen framför de andra deltagarna och fick det dokumenterat genom avfilmning. Då fick jag syn på vad som funkar och inte funkar. Till exempel upplevde jag att jag genom gestaltning konkurrerade ut mig själv, då jag ville att fokus skulle vara på lyssnandet.

Utmaningar med dokumentationen

Utmaningen är att hitta nya sätt än det traditionella mötet mellan åskådare och utövare i samma rum. Jag önskar utmana nya rum och uttryck inom scenkonsten 2022.

Hur jag på ett positivt sätt kan beskriva sökandet från den traditionella scenkonsten där stort fokus ligger i mötet med publiken i samma rum. Svårigheten är att inte bli negativ i mitt beskrivande av att utmana det konventionella scenspråket mellan utövaren och betraktaren.

Hur kan jag hitta "liveness" och ett "nu" även om jag inte direkt är kopplad till publiken. Kanske använder jag mig av en fjärde vägg, alternativt streamar jag mitt verk från en annan plats. Genom en film. Actor not in presence. Svårigheten och risken är att publiken inte känner sig välkommen, men jag är beroende av åskådaren och vill att dom ska känna sig betydelsefulla, jag önskar undersöka och utveckla hur mötet mellan åskådaren och publiken kan se ut. Där fokus ska ligga på konsten och inte på själva utförandet i rummet. Därav mer jämlik.

Verket består av en film, att utgå från konceptet "snabba ryck" även kallat "schnappt" som Iggy Malmgren, skådespelare och performance artist höll workshop om under seminariet LAB på Inkonst i Malmö, tillsammans med andra scenkonstnärer inom fältet.

Metoden att göra och sedan anteckna. Och att dokumentationen består av att filma. (Inkonst, LAB-seminarie. Malmö 2022)

Andras verk som inspirationskälla

Jag är inspirerad av Andy Warhol och hans *Screen Tests*.

Jag dokumenterade genom att filma mig själv och inspirerades av en av Andy Warhols *Screen Test*- filmer på Fotografiska Stockholm som vi sedan filmade i mitt kök.

Filmerna som visas i utställningen kommer från serien *Screen Tests*, som skapades under mitten av 1960-talet. Warhol gjorde nästan 500 av dessa korta, svartvita porträtt-stumfilmer, som ofta visar modellen mot en ren bakgrund. Modellerna var i allmänhet en del av tidens kulturscen i New York. Under Warhols ledning satt modellerna, så stilla som möjligt, ungefär två till tre minuter och tittade rakt in i kameran. Serien *Screen Tests* visar hur fascinerad Warhol var av fotografi, mer specifikt porträttremsor från fotoautomater under 1960-talet som fångar hur ögonblicket följer på varandra. För Warhol var *Screen Test*-serien ett nytt sätt att experimentera med porträttering som dokumenterade stilla, nästan orörliga bilder av modellerna.

Vårt verk består i huvudsak av en poetisk kortfilm *ILUF/Never forget that we met @internet*, en stumfilm med voiceovers av en poetisk text som jag har skrivit och läser upp. Jag spelar även huvudkaraktären. Vi inspirerades av Warhol-estetik och testade att filma som han gjorde.

Metoden att göra och sedan anteckna. Dokumentation består av att filma, anteckna och hitta bilder och fotografier som beskriver känslan och stämningen.

Metoden är att samarbeta med andra scenkonstnärer inom fältet och på så sätt vidga ens konstnärskap och dokumentera det genom avfilmning, anteckningar, bilder och associationer till olika konstnärer, filmregissörer och TV-serier.

Jag gav min text till regissören, fotografen och klipparen Björn Wahlström och han skapade ett filmmanus utifrån min text.

Genom Andy Warhols metoder, med dokumentation av fotografier, egna filmer, tjuvlyssning och smygittande vill jag koppla till dagens Instagram och sociala medier med temat Narcissistisk apokalyps. När stalking och selfies som självförverkligande blir självutplånande självskadebeteende.

Jag har genom Instagramstories stalkat mig själv och människorna på före detta Teaterhögskolan i Stockholm, Saluhallen på Östermalm och på tunnelbanan. Ett verk jag kallade "The Scandinavia snake" då jag tjuvlyssnade och tjuv filmade med en ormbunke ovanför mig. Jag försökte synliggöra människors blickar som jag kombinerade med Nico's musik. Koloniseringen av före detta scenskolan med alla borttagna klasser och fotografier av dess historia. Där har även jag, som varit skådespelare kandidat blivit borttagen från skolans historiska vägg, men som nu återuppställt på nytt på väggen som masterstudent 2021-23.

Privat stalking av mig själv och mitt konstnärskap där jag filmar min väg från Malmö till Stockholms konstnärliga högskola, och min väg tillbaka. Jag intervjuar en före detta klasskamrat och skådespelare och så filmar jag kollegan på tågjobbet tillbaka till Malmö.

Jag ställer frågan; vad tycker du om Dramaten, om teater?

Jag frågar mig själv; hur blir jag mer autonom, solid, hur jobbar jag fram ett verk tillsammans med teamet? Hur vi sedan förhåller oss till "tiden" blir en del av processen. Hur skapar jag mitt eget Factory?

I kortfilmen "*ILUF/ Never forget that we met @Internet*" upptäckte vi att fotot gav ytterligare ett lager till berättelsen. En ytterligare dimension. Berättelsen är där, och temat, men genom bildspråket skapades ytterligare möjligheter, och fler lager till filmens berättelse. Genom teaterns metod med den fysiska handlingen kunde vi fysikaliska tankar, drömmar, farhågor, leka med bilden och den faktiska historien

Besatthet

Jag som skådespelare önskar leka med identiteter och "replaced positions", samt tillståndet besatthet.

Varav jag senare kopplar in konstnären och performance artisten Cecile Kappel, hösten år 2022.

"Forskare som har studerat "besatthet kulturer" har visat, att det är de mer välanpassade medborgarna som är de som troligast blir besatta.

Två typer av besatthet beskrivs ofta: en där personen i trance drabbas av minnesförlust och en där han är helt klar. Besatta människor tycks inte behöva tallektioner. Om vi jämför arbete med Mask med "besatthet kulturer" så kan vi se många likheter. Det stämmer att den besatta människan ofta inte förväntas komma ihåg någonting av vad som händer under trancen - men detta kan också ibland iakttas vid arbete med Mask, även om det inte är något man eftersträvar".

(Keith Johnstone:176)

Improvisation och teater, Keith Johnstone.

Vad händer när Cecile Kappel stalkar mig och successivt kapar min identitet som resulterar i en performance som visas i samband med min exposition på skolan?.

Vi inspireras av konstnären Sophie Calle's sätt att utforska identiteter, gå in i olika roller och utforska gränslandet för hur långt man kan gå i undersökandet av stalking.

"**Sophie Calle**, född 1953, fransk konstnär.

Calle har huvudsakligen arbetat med att med text och foton dokumentera okända människor, t.ex. genom att utan deras vetskap skugga dem och undersöka deras tillhörigheter samt fotografera dem. Hon har själv gått in i olika roller som hon dokumenterat. I sitt konstnärskap sysslar Calle ständigt med gränserna för människans identitet, integritet och intimitet”.

<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/sophie-calle> (Hämtad 2023-02-28)Nationalencyklopedin

Här berättar konstnären Sophie Calle, som gör ett verk som påminner om mitt stalking verk; det heter Strangers in the bed. Calle berättar hur det hela startade, att hon var uttråkad;

"I had no friends; I didn't know what to do with my life, so I started to follow people." Why? "Establishing rules and following them is restful. If you follow someone, you don't have to wonder where you're going to eat. They take you to their restaurant. The choice is made for you."

<https://www.theguardian.com/artanddesign/2009/sep/23/sophie-calle>(Hämtad 2023-02-12)
Sophie Calle: stalker, stripper, sleeper, spy, Stuart Jeffries

I *The Shadow* från 1981 får vi följa konstnären på avstånd när hon rör sig runt i Paris fotad i smyg av en detektiv. Detektiven anlätades av Sophie Calles mamma, som i sin tur blev ombedd av konstnären att iscensätta det hela. Detektiven trodde alltså att konstnären var ovetandes om hans närvaro, medan hon i själva verket hade total kontroll och navigerar genom staden för att få sin egen existens dokumenterad. Verket ger upphov till frågor om kontroll och vem som har makten över vem i ett offentligt rum.

<https://bonnierskonsthall.se/sophie-calle/>(Hämtad 2023-02-28)Bonnierskonsthall.

Folie à deux

sybiogen psykos eller inducerat vanföreställningssyndrom, är en relativt sällsynt psykisk störning, som tillhör psykoserna. Namnet betyder **"två personers vansinne"**, det vill säga två personer delar samma vanföreställningar.

Digital närvaro, olika sätt och metoder att vara närvarande på, med och utan publik.

Jag startar min process genom att skriva, sedan försöker jag testa metoden "do" så fort som möjligt. Jag testar med kostym och rekvisita. Jag använder mig av musik som väcker en nerv. Att undvika repetera, att fånga nuet på plats.

Med publik som slutsats innebär repetition, att använda filmen och dess medium som metod känner jag en lättnad att jag inte behöver skapa och reproducera i publikens närvaro. Jag får skapa på plats och fånga verket med hjälp av en kamera. Därav behöver jag inte upprepa och undviker riskerna som sker framför en publik.

Jag tar hjälp av Improvisationsteater och dess metoder. Det finns en form som kallas "turbo teater"; där man "sätter igång" "att göra, inte tänka" "kasta sig ut". Där fokus är på att skapa på kort tid och att hitta ett gemensamt flöde.

Estetisk hållning

Poetisk kortfilm med en VoiceOver inspelad i Malmö. Av och med mig som skådespelare och dramatiker. Inspirerad av Andy Warhols så kallade "Screen tests-filmer" (med bland andra Lou Reed och Edie Sedgwick) från mitten av 1960-talet.

Konceptet närvaro

Hur hittar jag närvaron i mitt skådespeleri? Vilka former av närvaro använder jag mig av och hur yttrar de sig? Hur kopplar jag det till fenomenet stalking?

Intellektuell

Jag som skådespelare önskar att utmana rummet och publiken. Experimentera med olika former av närvaro och frånvaro med och utan publiken

Hur blir jag solid? Hur sätter jag igång och skapar trots att jag varken har medspelare eller ett sceniskt rum?

I streamingföreställningen ICON kände jag en lättnad av att publiken inte kom in i rummet, de var där men inte samma rum. Detta ledde till att jag ville göra film som mitt IDP på masterprogrammet i skådespeleri.

Jag som skådespelare upplever ofta att traditionell teater handlar om rollen som spelar en roll, det finns många lager som inte handlar om konsten, som att till exempel behaga publiken, bli omtyckt, godkänd, och att man där och då känner av publikens tyckande. Genom deras reaktioner. Jag som skådespelare vill utforska hur man kan skydda sig från publiken, från den traditionella transaktionen, som består av att ge och ta emot här och nu. Skapa ett mer jämlikt möte med publiken.

Jag som skådespelare kände mig trött på prestationen, och att jag dessutom fick röstproblem gjorde att jag utvecklade ett motstånd och en scenskräck.

Jag önskar att genom detta konceptuella projekt hitta en jämlik nivå mellan mig som skådespelare och publiken, att få syn på vad som händer med mig som skådespelare när jag upplever en jämlikhet, att det är på bådass villkor. Är det möjligt?

När vi spelade in filmen kunde jag fokusera på vad jag ville påstå och fånga framförandet på film - genom att få "jobba ifred" med regissören, kunde jag metodiskt öppna mig och leka med inbillade impulser, att genom regissörens instruktioner och mina hantverk som skådespelare som att driva en fysisk handling och ha ett tydligt mål resulterade att vi lyckades hitta en nerv som verkade nå ut genom duken och skapa en känsla av ett "nu" även om det inte var ett reellt nu.

Upphöjd innerlighet på film.

Intuition

Jag som skådespelare vill jobba konceptuellt med stalking. Det vill jag göra för att jag tycker det är lättare att hitta essensen om man har ett koncept att skapa efter. Min vision är att skapa en poetisk film om stalking, där jag spelar huvudrollen. Jag vill hitta min skapande flock. Det är väldigt viktigt för mig att inte vara ensam eller själv i detta projekt. Jag tar kontakt för samarbete med filmregissör, performancekonstnär, och musiker. Jag kommer att anställa en konstnär som ska stalka mig genom en "finding my friends-app" 2 veckor före min exposition. Hon kommer successivt överta min identitet som skådespelare och spela mig på expositionen.

Vårt syfte är att leka med identiteter och utbytbarhet: den deprimerade känslan av att jag som skådespelare är utbytbar, och kan närsomhelst ersättas av någon annan. Det som ingen talar om i branschen men som genomsyrar allt. Samt den pågående stalkingen av sig själv och andra via selfies, stories och like-jakten.

HEUREKA

Aha-momentet. Skådespelaren utan publik kan fokusera på konsten som skapas tillsammans med teamet och släppa betraktaren. Det bidrar till en lättnad, ett sätt att undkomma prestationsångest. Att hitta en berättelse, att under kort tid skapa och att låta bilden berätta. Att hitta nerven. Det gör jag med hjälp av närvaro, kontakt och konkreta situationer och handlingar, tar hjälp av metoden Meisnerteknik och den fysiska handlingen. Att undersöka stalking av publiken eller publiken som stalker, att därav att få möjligheten att uppnå ett jämlikt möte mellan skådespelaren och publiken.

Tankar

Varför känner jag en lättnad när publiken inte dyker upp i samma rum som jag?

Hur skapar jag ett nu?

Illusionen av ett nu?

Hur blir jag en solid skådespelare?

Fokus på konsten, inte prestationen.

Rollen som spelar rollen. Trött på att prestera framför en åskådare. Hur skyddar jag mig själv? Hur utmanar jag det traditionella teaterrummet och hur kopplar jag ihop det med mitt tema om stalking och narcissistisk apokalyps.

Makten, vem är beroende av vem. Om jag skapar fiktion med mitt crew med hjälp av filmens media och teaterns metoder som den fysiska handlingen, improvisation och turbo teater, vad händer med processen och resultatet?

Det är en känsla av att få jobba ifred utan att bli bedömd och därav infinner sig en trygghet och då blir jag avslappnad och får större tillgång till mina känslor och uttryck.

Använda Nico som sköld.

Hur ser min estetiska hållning ut?

Vad är viktigt för mig?

Vad investerar jag?

Serendipitet- vad kommer till mig?

Hur dealar jag med frustration?

Ensamheten- var är min ensemble, min flock?

Jag vill ha en publik men jag vill undersöka fördröjningen av betraktelsen, alltså skapa en film, där jag också blir en del av verket genom att vara åskådare av mig själv tillsammans med publiken. Leka med begreppet folie à deux, sammansmältning och symbios. Projektioner och speglingar. Narcissism

Intuition- sover med intelligens utan vetenskap

Hallucination av verket

Rationell

Medvetenhet

Disciplinerad

Dedikerad

Fantasi

Frihet

Kaos

Solitär

Investera inte prokrastinera

Var finner jag min inspiration, mina källor, kombinera material.

Heureka- sant eller falskt? Ofta tror vi att vi har heureka, men har inte det.

Ensam-tillsammans, plattform, skapa teater i mitt kök, samla mitt gäng, spela in, visa upp, titta på verket. Att bli tittad på och sedan titta på själv tillsammans med publiken.

Tiden-vad händer med skapandet under begränsad tid. Ingen tid att repetera, kort process.

Testa efter Heureka. Spola tillbaka efter Heureka ; The Scandinavian snake, valbar kurs i skrivande som gav mig verktyg till mitt skrivna material. Min stalking berättelse föddes ur en skrivövning.

Kreativitet-hallucination.

Skillnaden är att göra det verkligt

Mekaniskt-kreativt

Svarar det på min fråga, börja på nytt igen. Att göra misstag är en del av processen.

Planera

Göra

Utvärdera

Varför prokrastinerar jag-rädd för att göra misstag.

Sårbarheten

Jag vill göra en film om stalking, jag vill ge mitt skrivna material till en regissör och en filmare som sedan skapar ett bildmanus och jag låter mig underkasta mig hans idéer och förslag.

Vad händer med mitt skådespel och kreativitet om jag inte visar mitt skådespeleri på ett traditionellt sätt.

Vilka nya dörrar öppnas?

Vad händer med skådespelaren som förlorar rösten- hon skapar en stumfilm med voiceover.

Berätta min historia- vad hände-referenser

Ensamhet-gob Squad-samla flocken-turbo teater/turbo-inspelning.

Uppskattar filmens sätt att skapa på, rakt på och inte repetera, fånga nuet.

- Vad är research in arts? Being an artist looking for new ways.
- Du med din vetenskap provar nya dörrar, öppnar nya dörrar.
- På Konstnärliga högskolan forskar du kring nya verktyg inom teatern.
- Gör din forskning synbar.
- Hur blir jag en autonom skådespelare?
- Min frågeställning- hur läser jag det på scenen.
- Hur många av mina frågor manifesteras på scenen.
- Hur skapar jag ett nu?
- Känslan av ett nu om det inte är ett fysiskt eller reellt nu?
- Vad är ett nu?
- Frågan-investering-serendipitet -heureka-materialiseringar; i dialog.
- Creative space; när jag vet att jag inte ska visa min prestation i reell tid infinner sig en lättnad, jag behöver inte möta scenskräcken och nerverna som uppstår i mötet med publiken.

Stalking som ett fenomen

Audience as a stalker or you as stalker

Who is stalking who?

Slutsats och genomförandet av expositionen

Vi lever i en digital tillvaro där vi visar upp olika persona på nätet och jagar likes. Att stalka sig själv, att bli stalkad av sin stalker och sakna sin stalker för att sedan stalka stalkern på internet.

Den 25/4 2023 har jag min exposition på Stockholms konstnärliga högskola.

Cecilie Kappel välkomnade publiken och presenterar sig som mig, Hanna Normann, iklädd min röda klänning.

Tidigare på våren 2023 hade Cecilie stalkat mig under 10 dagar, vilket resulterade i video dokumentationen:

”it is not about becoming you, it is about replacing you”

En dokumentation som visade hur Cecilies successivt övertog min identitet; genom att bland annat kapa mina sociala medier, dyka upp på mina zoom-möten och slutligen välkomna publiken och presentera kortfilmen som visades på expositionen.

Medan jag tittade på, som en del av publiken.

Vi stalkade publiken genom att filma dom

under en sekvens, samtidigt som livemusik med dolda budskap spelades. Vi hade tagit reda på publikens namn genom deltagarlistan som vi fick några timmar innan visningen och på så sätt hittade vi ett sätt att stalka publiken. Vi avslutade verket med att visa upp publikens Facebook-profiler.

Detta ihop med specialskrivna musik av Maja Josefsson som musikerna spelade live på scenen.

Jag upplevde att vi på ett lekfullt sätt lyckades undersöka mina frågeställningar, framförallt på ett praktiskt sätt, fullt ut, genom att faktiskt leka med blicken; vem tittar på vem? Verket var genomförbart och nya lager skapades med hjälp av olika samarbeten, tekniker och metoder.

Med denna performance skapades ännu ett syfte, viljan av att bidra med en kritisk syn på konstnärens arbetsvillkor i det senmoderna samhällets besatthet av jaget och bristen på representation i media.

Jag önskar fortsätta samarbeta med filmskapare, performancekonstnärer och musiker. Verket kommer även visas på Teaterhögskolan i Malmö den 8/6 2023.

Konstnärligt Team

Film: Hanna Normann och Björn Wahlström Performance, film och poster: Cecilie

Kappel Musiker: Gustaf Heden och Jonas Silverå Musik: Maja Josefsson

Mentor: Ulrika Malmgren

Litteratur- och källförteckning

Bombinabombast. ICON, © 2021 Bombinabombast.

<https://www.bombinabombast.com/icon>

(Hämtad 2023-02-06)

Bonnierskonsthall. © 2023 Bonniers Konsthall

EN WEBBPLATS AV DIVIDE & CONQUER

<https://bonnierskonsthall.se/sophie-calle/>

(Hämtad 2023-02-28)

Fischer-Lichte, Erika (2008).

The Transformative Power of Performance

Häftad, Engelska

Inkonst, LAB-seminarie. Malmö (13-15/5 2023)

Bexell, Emma. Huisman, Petra. Malmborg, Iggy. Ruchlinski, Ulrich. Tunemyr, Else.

Jeffries, Stuart. 2009. Sophie Calle: stalker, stripper, sleeper, spy. The Guardian.

<https://www.theguardian.com/artanddesign/2009/sep/23/sophie-calle>

(Hämtad 2023-02-12)

Johnstone, Keith (1985).IMPRO,

Improvisation och teater.

8.upplagan. Den svenska upplagan entré/Riksteatern och Keith Johnstone

Korman, Sylvia. 2019. Scalar.usc.edu.

HD Liveness: What is "Live"?

Five "lives" from the world of Performance Studies.

<https://scalar.usc.edu/works/met-project/digital-liveness-1>

(Hämtad 2023-02-11)

Mamet, David (1997). Sant och falskt. Kätteri och sunt förnuft för skådespelaren.

Originalalets title: True and False, Heresy and Common Sense for the Actor.

Nationalencyklopedin. Stalking.

©2023 NE Nationalencyklopedin AB

<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/stalking>.

(Hämtad 2023-02-10)

Nationalencyklopedin. Warhol, Andy.

©2023 NE Nationalencyklopedin AB

<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/andy-warhol>

(Hämtad 2023-02-10)

Spencer, Doughtie. 2018.

Capturing Liveness: Using projections to illustrate the modern human experience.

<https://escholarship.org/uc/item/0pj010zn>

(Hämtad 2023-02-11)

Wittmann, Marc. 2019. How Long Is Now?

The present moment of conscious experience is extended.

<https://www.psychologytoday.com/us/blog/sense-time/201905/how-long-is-now>

[Marc Wittmann Ph.D.](#)

[Sense of Time](#)

(Hämtad 2023-02-10)